

Julijan tamaš

PLEMENA GLAS

2. Već vekovima nikako da krv nam zabožuri, već vekovima nam suncokreti umesto glava puteve prte, umesto očiju pepelišta negdašnjih ognjišta panonska produvava košava.

Borovito gorje zenicom uma sve ređe proključava.

Svikosmo na govor trava ne misleći kako zabeležiti se u vreme nećemo moći, nećemo moći...

3. I samo ponekad s večeri, već kasno, poneka breza u nama zatreperi.

I samo ponekad s večeri, već kasno ispod njenih trepavica brezov se sok cedi.

A krčazi naši ostaše kraj izvora svetog razbijeni.

4. Pitaju vas za ime, krhotine, nemušta tišina progovoriće za vas.

Svoj govor u molitve i čutanje pretočiste darujući ih nebu i zemlji, na oltar grehe svoje prineste ne znajući žrtve da ste što na žrtveniku jedine sebi vratove rube.

5. Pleća svoja dovukosmo tuđim zvezdama bliže, zaboravismo sopstvene ljubiti žene.

Za ovih mornih panonskih vrelina svela je vaša, saplemenici moji, crvena haljina, bol sad cveta ne-cvet uspomenom.

Ponekad lahor setom zaleluja prostranstva dalekih stepa.

6. Uspavanke vam okrađoše i u zipci još težacima prozvaše.

Okolo mrtve straže i blesak helebardii pripremaju vas za seču skorou.

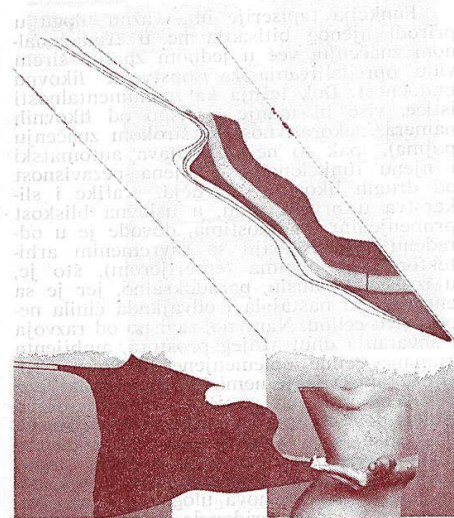
Duše vam pletu kupinom gorkom sve praznijeg neba stasiti vojnicki.

Zaševariće skoro brze šajke i devojke i kćeri vaše rasplešće vitice vaše.

7. Na ledima svojim koja sva sunca u krstine složili niste.

Zar pesnik mora s izvora svetog medovinom i rečju krčage sećanja puniti vaše....

Loza vam, ti zvezdani vinogradi, tamninom i setom se glasa. Saplemenici moji, teška je suza vaša.

1. Našim tugama plemena glas vremena čelo priklanja, čelo priklanja...

I ove znojne kiše sveti dok izvor slute zgarištima kao posle sunčevog pira žedanja dno nikad da potraže, a ruke su naše umorne i kostima bodemo nebo.

Molitva nikako da iskrvavi nekoliko bar dana pomilovanja.

dubravka popović

STARI TRAGAČ

2. Već vekovima nikako da krv nam zabožuri, već vekovima nam suncokreti umesto glava puteve prte, umesto očiju pepelišta negdašnjih ognjišta panonska produvava košava.

Borovito gorje zenicom uma sve ređe proključava.

Svikosmo na govor trava ne misleći kako zabeležiti se u vreme nećemo moći, nećemo moći...

3. I samo ponekad s večeri, već kasno, poneka breza u nama zatreperi.

I samo ponekad s večeri, već kasno ispod njenih trepavica brezov se sok cedi.

A krčazi naši ostaše kraj izvora svetog razbijeni.

4. Pitaju vas za ime, krhotine, nemušta tišina progovoriće za vas.

Svoj govor u molitve i čutanje pretočiste darujući ih nebu i zemlji, na oltar grehe svoje prineste ne znajući žrtve da ste što na žrtveniku jedine sebi vratove rube.

5. Pleća svoja dovukosmo tuđim zvezdama bliže, zaboravismo sopstvene ljubiti žene.

Za ovih mornih panonskih vrelina svela je vaša, saplemenici moji, crvena haljina, bol sad cveta ne-cvet uspomenom.

Ponekad lahor setom zaleluja prostranstva dalekih stepa.

6. Uspavanke vam okrađoše i u zipci još težacima prozvaše.

Okolo mrtve straže i blesak helebardii pripremaju vas za seču skorou.

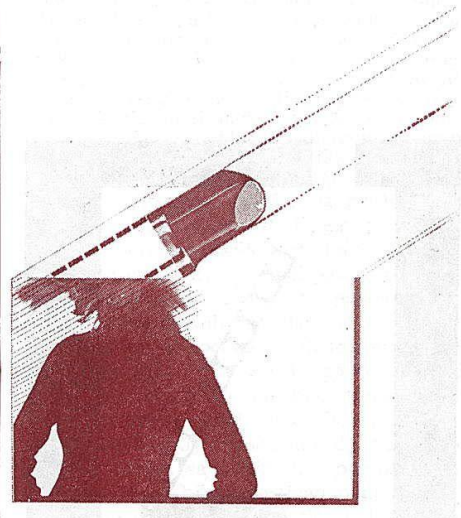
Duše vam pletu kupinom gorkom sve praznijeg neba stasiti vojnicki.

Zaševariće skoro brze šajke i devojke i kćeri vaše rasplešće vitice vaše.

7. Na ledima svojim koja sva sunca u krstine složili niste.

Zar pesnik mora s izvora svetog medovinom i rečju krčage sećanja puniti vaše....

Loza vam, ti zvezdani vinogradi, tamninom i setom se glasa. Saplemenici moji, teška je suza vaša.

Noć

Traganje njegovo plodove više ne nudi žice mu splele udove, izbole lice u čami udobnosti čuvar suludi teškim ga smehom bičuje nemilice

Kada mu nozdrve mirisi šume zapale jurne mu krv niz stazu i noga stezana kroz šipražje i gustiš, kroz reke i uvale drhti u nadi tragačka duša vezana.

Udovi i hrbti tanki mu se grče njuh što divljač prati sapliće mu telo keženje zuba mladost mu donelo

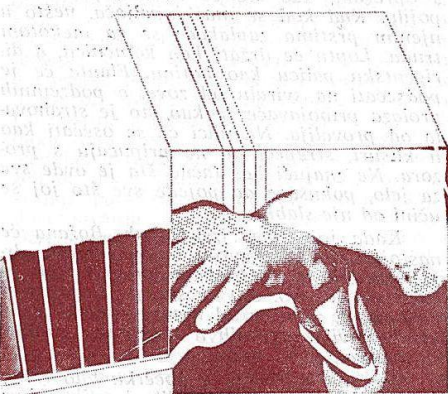
Za mirisom teškim pseći snovi trče plima krvi boji stare venske mreže na stazi nedostignuti tragovi leže.

Jutro

Nebesku tminu silina zore beli iz noći poslednji krici senki beže mirisi šume život iz tela odneli na stazi nedostignuti tragovi leže

anto gardaš

TRENUTAK PREO BRAŽENJA

TRENUTAK PREOBRÁŽENJA

Zaista, sam sebi se pričinjaš
kao iščašen zglob, ptica
zaprepaštena svojim glasom.
I sve bjesomučnije postajahu misli
i riječi bivahu sve grozomornije.

Tada netko drugi reče mojim glasom:
krajnji je čas da se nešto učini —
i ja vidjeh kako se vode pobuniše
protiv svojih obala, vidjeh
malaksalu zemlju na izdisaju
i onu drugu, kako iz pjene izranja.

MORE

More je izašlo iz svojih dubina.
Srebrnim zubima grize obalu.

(Ne znaš tko je jači: more koje napada
ili obala koja se ne brani.)

Zatim je pružilo ruke
preko tri bijele pustinje.

(Nebo boje rezanog čelika.)

I kamen već sumnja
u svoju postojanost i snagu.

(Kakva glatkoća i sjajnost neba
koje se otimlje moru!)

U ŽIVOM I NEŽIVOM

U svemu:
u živom i neživom
ima neke strašne ljepote
raspadanja.

NE TREBA SE LJUTITI NA MORE, RIJEKE

Ne može more biti morskije od mora.
Ma koliko pisali o njemu,
ono će uvijek biti ispunjeno
vodom.
Rijeka ne može biti istinitija
od svojih obala.

Ne treba se ljutiti na more, rijeke.
Ako padom mjerimo svaku dubinu,
sami smo ponajviše krivi
za porazno iskrivljene dimenzije sna.

TI, KOJA SI BILA MOJ KRUH I MOJA VODA

Ti si zacijelo jednom postojala
i bila moj kruh i moja voda.

Sada ništa drugo
do nejasni pramen bijele magle
koji se pred mojim očima
tragično rasplinjuje.

Mislim na tebe, nestvarnu,
koja si ostavila topla ulegnuća,
u mojoj duši.

Ja i sada, zanesen, osluškujem,
tajanstveni šum promicanja voda,
a ti si hrabro pošla
zbijskijim putevima.

Ti, koja se neprestano potvrđuješ
vjetrom, vodom, vatrom.

OSLUŠKUJUĆI NEKE UNUTARNJE ZVUKOVE

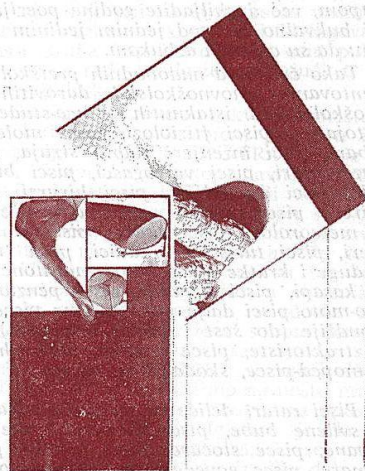
To je bilo kao kada se ruža smrvila
i latice raspu u vjetru. To je bilo
kao razbijen san, čije krhotine
najljucbe bodu u vrijeme nesanic.

To je bilo kao pjesma kojoj smo
zaboravili riječi, ali čiji tonovi
s vremena na vrijeme odjeknu u nama.

Ležeci u svojoj praznini odjednom spoznamo:
nisimo mi više oni od nekad.
Između nas i nas ispriječilo se zid,
membrana, možda, opna neprobodna,
čije treperenje osluškujemo, uplakani.

zlatko benka

KRUG

MISIONARI

Kada se raspukne brdo
Dotrče žedni dečaci i
pronose u šakama
čistu vodu
Svuda po svetu

LUTANJE

Sklizne sa dlana dan
Nalazi nova brazda
Bela opna prekriva put
Uskovitlani brzaci pronose
prazan namir
što krešti kao zver u mreži
Kao grudva soli u njegovom loncu

Prisnost zalazi za odela
U ružičasto ždrelo algi

PRAPOČETAK

Sa izrona velike reke
Žene u povorkama
Donose na glavama
Raspukle plodove

Iza bele zaveze
U tkanju
Biljkama ne videsimo
Cvet

IN MEDIAS RES

Pritajen je kormilar
u moždanom zrnu
Noću pijan
po moru
vozi nas

KRUG

U krugu smo sami i beli
mrarnorni spomenici Redom
ostaju iza hoda
tuneli

U krugu smo beli. I sami.
prsti će povesti misao
na dohvat otrovne vode
koja kaplje
sa moga
balkona

Nadolaze papagaji
Biće to ponovno saplitanje
Zato sada osjećam
Nedostaju i reči prazne